

Mieczysław Pajewski

Pył księżycowy a wiek Wszechświata

W 1988 roku opublikowałem tłumaczenie artykułu Rona Calais,¹ w którym autor argumentował, iż gdyby Księżyc liczył sobie kilka miliardów lat, jak się powszechnie przypuszcza, to zgromadziłby na swojej powierzchni olbrzymią ilość pyłu. Nie był to oryginalny wniosek wyprowadzony przez Calais. Wnioski takie wyciągali (niekreacjonistyczni) astronomowie i fizycy na podstawie danych o ilości spadających na Ziemię i Księżyc meteorów.² Okazało się jednak po lądowaniu na Księżycu sond bezzałogowych, a później załóg wielu misji statku Apollo, że aparaty lądujące na Księżycu nie toną w pyłe, że jest go tam stosunkowo mało. Kreacjoniści młodej Ziemi natychmiast podchwycili ten fakt jako przemawiający przeciwko geologicznej skali czasu operującej miliardami lat. Ilość pyłu na powierzchni Księżyca ich zdaniem miała świadczyć, że Księżyc nie ma więcej niż 10 000 lat.

Ewolucjoniści bronili się przed takimi wnioskami postulując, iż w przeszłości mniej meteorów znajdowało się w przestrzeni okołozemskiej niż obecnie lub przypuszczając, że pył księżycowy w jakiś sposób przekształca się z czasem w twardą skałę.

Wydaje się jednak, że po 30 latach używania tego argumentu przez kreacjonistów należy z niego zrezygnować. Dr Andrew Snelling z australijskiej organizacji kreacjonistycznej Creation Science Foundation oraz absolwent Instytutu Badań Kreacjonistycznych Dave Rush zbadali szczegółowo najnowsze dane związane z tym argumentem.³ Okazało się, że ilość pyłu spadającego na Księżyc jest dużo mniejsza, niż poprzednio szacowano.⁴

Być może niektórzy z Czytelników znają moją polemikę z panem Karolem Sabathem, pracownikiem Muzeum Ewolucji w Pałacu Kultury i Nauki w Warszawie.⁵ Pan Sabath sformułował tam wiele zarzutów pod adresem kreacjonizmu i moim. Jednym z nich było to, że kreacjoniści nigdy nie odwołują swoich twierdzeń, nawet jak im się udowodni, że się mylą. Ale jednocześnie sam pisał w swojej krytyce, że kreacjoniści wycofali się z pewnej interpretacji śladów wokół Paluxy River.⁶ Chodziło po prostu o to, że kreacjoniści nigdy nie są w porządku - nie wycofują się ze swoich poprzednich twierdzeń, jak robią to porządni uczeni, a jednocześnie musieli pod naporem faktów wycofać się z pewnego uprzednio zajmowanego stanowiska. Jak się chce komuś bardzo „przyłożyć”, to w ferworze polemicznym można wpaść w wewnętrzną sprzeczność.

¹ Ron Calais, „Pył księżycowy a wiek Wszechświata”, *Duch Czasów* 1988, nr 4, s. 15-18, przedrukowany w: Mieczysław Pajewski (red.), **Stworzenie czy ewolucja?**, Wydawnictwo "Duch Czasów", Bielsko-Biała 1992, s. 197-199.

² Autorem tego przewidywania był Tommy Gold. Por. Martin Gardner, „The Unorthodox Conjectures of Tommy Gold”, *The Skeptical Inquirer*, Fall 1986, vol. 11, s. 22 [21-24].

³ Dr A. Snelling and D. Rush, „Moon Dust and the Age of the Solar System”, *Creation Ex Nihilo Technical Journal* 1993, vol. 7 (Part 1), s. 2-42.

⁴ Por. też „Moon-dust argument no longer useful”, *Creation Ex Nihilo* 1993, vol. 15, No. 4, s. 22.

⁵ *Duch Czasów* 1992, nr 1-3, s. 5-7, 10-11.

⁶ Według pierwotnej interpretacji ślady te świadczyć miały o współistnieniu dinozaurów i człowieka.

W tym tekście chcę wszystkim nawiedzonym antykreacjonistom sprawić zarówno przyjemność, jak i zawód. Przyjemność - donosząc, że kreacjoniści pod naporem faktów wycofali się z jeszcze jednego uprzednio zajmowanego stanowiska, a przykreść - bo świadczy to jednak, że jak i pozostali uczeni i oni od czasu do czasu zmieniają swoje szczegółowe twierdzenia.

Ponowne oszacowanie wartości argumentów w świetle nowo zdobytych danych jest znamieniem nauki. Choć istnieje jeszcze na ten temat wymiana zdań wśród kreacjonistów,⁷ to jednak wydaje się, że aktualne dane empiryczne wymagają porzucenia tego argumentu. Kreacjoniści młodej Ziemi, do których zaliczają się także autorzy wspomnianego artykułu, Snelling i Rush, pocieszają się jednak, że choć jeden bardzo efektowny argument na rzecz młodego wieku Kosmosu upadł, to pozostało ich jeszcze bardzo wiele, by nadal głosić ideę niedawnego stworzenia.

Mieczysław Pajewski

⁷ Por. wymianę zdań między C.L. Prasherem i Andrew A. Snellingiem: „Moon Dust”, *Creation Ex Nihilo Technical Journal* 1993, vol. 7 (Part 2), s. 198-199.